

הזיג הישן

כרגז א'אפאר אנרהויג נאסר

צוירם רונשנר קהאל

על תל קטן עמד פעם בית קטן. היה זה
בית ישן.
הדלתות היו ישנות.
החלונות היו ישנות.
הקירות היו ישנות.
אפילו הגדר שהקיפה את הבית הייתה
ישנה מאוד.

האיש הקטן הזקן והאישה הקטנה
הזקנה יצאו מהבית רק לעתים רחוקות.
אבל יום אחד מזג האוויר היה יפה והם
החליטו לבקר אצל ידידים.
הייתה להם מכונית קטנה וישנה. הם
נכנסו לתוכה ויצאו לדרך.

בבית הקטן הישן הזה חיו איש קטן זקן
ואישה קטנה זקנה.
הבית שלהם לא היה כל כך ישן בעבר.

האיש הקטן הזקן והאישה קטנה הזקנה
חיו בבית הזה עוד בצעירותם והם
הזדקנו ביחד עם הבית.

הם עלו על גבעות וירדו
במורדות עד שהגיעו לבית הישן
הקטן שלהם.

הם עלו על דרכים עולות למעלה
וירדו במורדות ובסוף הגיעו לבית
הידידים שלהם.

לידידיהם היה בית אדום.
הדלתות היו אדומות.
החלונות היו אדומים.
הקירות היו אדומים.
האיש הקטן הזקן והאישה הקטנה הזקנה נשאו
אצל הידידים ימים אחדים ובילו שם בנעימים. הם
דיברו על העבר שלהם וצחקו מהזיכרונות שלהם.
הם גם יצאו לטייל מחוץ לבית.
אחרי ימים ספורים האיש הקטן הזקן והאישה
הקטנה הזקנה נכנסו שוב למכונית הקטנה שלהם
ונסעו לבית הקטן שלהם.

וכשנכנסו לחצר אמרה האישה
הקטנה הזקנה "הבית שלנו ישן
מדי. אינך חושב כך?"
והאיש הקטן הזקן אמר "כן, את
צודקת. גם אין לנו פרחים ולא דשא
סביב הבית."

האישה הקטנה הזקנה חשבה רגע
ואז אמרה "אולי נמכור את הבית
הזה ונקנה לנו בית יפה חדש?"
והאיש הקטן הזקן אמר "כן, נקנה לנו
בית עם דשא ועם פרחים סביבו."

האיש הקטן הזקן והאישה הקטנה
הזקנה הציעו את הבית שלהם
למכירה.

תחילה בא אדם אחד אבל הוא אמר "לא. זה
בית ישן מדי. אני מחפש בית חדש עם קירות
אדומים!"

והלך.

אז אמרה האישה הקטנה הזקנה לאיש הקטן הזקן
"הבה ונצבע את הבית שלנו באדום. אולי אז יבוא
מישהו שירצה לקנות את הבית."
האיש הקטן הזקן והאישה הקטנה הזקנה התחילו
ביחד לצבוע את הבית באדום.

אחרי כמה ימים באה
אישה אחת. היא בדקה את
הבית ואמרה "לא. אני
מחפשת בית יפה עם
דלתות לבנות, חלונות
לבנים ושער לבן בגדר."

והיא הלכה.

האיש הקטן הזקן והאישה הקטנה הזקנה החליטו
לצבוע בלבן את החלונות, הדלתות והגדר. הם עבדו
קשה וצבעו.

אחרי ימים אחדים הגיע
זוג קונים. האישה אמרה
"לא. הבית בחוץ יפה
מאוד, אבל בפנים הוא
ישן מדי!"

והם הלכו.

האיש הקטן הזקן והאישה הקטנה
הזקנה התחילו לצבוע את הבית
בפנים. הם צבעו קירות אחדים בצהוב
וקירות אחרים בכחול.

והוא הלך.

ושוב בא איש אחד שחיפש
בית והסתכל. הבית מצא
חן בעיניו אבל הוא אמר
"הבית הזה באמת יפה
מאוד. מוצאים חן בעיני
הצבעים של החלונות
והקירות והגדר. אבל אני
מחפש בית עם גינה, ולכם
אין גינה ליד הבית."

האיש הקטן הזקן והאישה הקטנה הזקנה
התחילו לזרוע דשא ופרחים. אחרי ימים
אחדים הצמחים התחילו לנבוט. במשך
הזמן נפתחו הפרחים וכל החצר סביב
הבית התמלא בפרחים צהובים, אדומים
וסגולים.

אמרה האישה הקטנה הזקנה "עכשיו
הבית שלנו נראה יפה וכמו חדש. בוודאי
הקונה הבא יאהב אותו ויקנה. אז נוכל
לקנות לנו בית כפי שאנו אוהבים."
אבל האיש הקטן הזקן התחיל להרהר.
הוא הביט סביב, מצמץ בעיניים ואז צחק
ואמר לאישתו הקטנה הזקנה "בעצם איזה
סוג של בית אנו רוצים?"
האישה הקטנה הזקנה לא אמרה דבר.
והאיש הקטן הזקן המשיך "האם אנו רוצים
בית יפה?"
"כן, נכון!"

האיש הקטן הזקן צחק שוב ואז אמר "האם
הסתכלת באמת סביבך?"
האישה הקטנה הזקנה הביטה סביב.
היא ראתה בית אדום קטן על התל. החלונות היו
צבועים בלבן.
הדלתות היו לבנות והגדר הייתה לבנה.
הקירות בפנים היו צהובים וכחולים.
סביב הבית היה דשא ירוק והרבה פרחים צבעוניים.

"והאם אנו רוצים בית צבוע
בצבעים יפים בפנים ובחוץ?"
"כן, נכון!"
"בית מוקף בדשא ובפרחים יפים?"
"כן, נכון!"
האיש הקטן הזקן התחיל לצחוק.
האישה הקטנה הזקנה הופתעה מאוד.
היא שאלה "מדוע אתה צוחק?"

האישה הקטנה הזקנה אמרה
מופתעת "זה בית יפה מאוד וחדש.
נכון?"
והאיש הקטן הזקן אמר "כן. זה
בדיוק הבית כפי שרצינו לקנות!"
והאיש הקטן הזקן עם האישה
הקטנה הזקנה נכנסו מאושרים
לביתם הקטן שעל התל והתחילו
בחיים חדשים. אבל זה כבר לא היה
בית ישן.

